

Drie jaar geleden heb ik samen met mijn collega Gea en toenmalige collega Aram de psychische zorg voor de bewoners van het AZC Katwijk overgenomen van GGZ Rivierduinen. In mijn loopbaan heb ik op veel verschillende AZC's gewerkt, of op andere plekken met patiënten met een niet-westerse achtergrond, zoals ik. Mijn carrière in verpleegkunde begon, nadat ik afstudeerde aan de Hogeschool van Amsterdam, met het opzetten van een *Post de Santé* in Diatock, mijn geboortedorp in het zuiden van Senegal. Gedurende vijf jaar vormde ik samen met twee vrienden, met het boekje *Where there is no doctor* in de hand, de medische staf. Van (brand) wondzorg, malariabehandeling tot en met het doen van bevallingen: alles kwam voorbij.

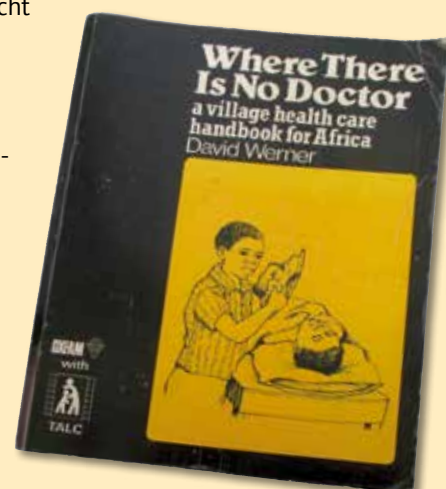
Toen ik terugkeerde in Nederland heb ik vier jaar gewerkt in de sociale psychiatrie. Als ambulante sociaal-psychiatrisch verpleegkundige moest ik bij Mentrum-Arkin in Amsterdam-Noord op de fiets, in weer of geen weer, door de wijken om een motiverend gesprekje te voeren en medicatie toe te dienen bij psychiatrische patiënten, het merendeel met een migratieachtergrond. Na vier jaar pittige en rijke werkervaring in de sociale psychiatrie, liep ik tien jaar geleden aan tegen de vacature van Centrum'45.

Goede cijfers om hun ouders blij te maken

Toen mij drie jaar geleden gevraagd werd om één dag in de week voor het AZC Katwijk te werken zei ik volmondig ja. Ik wilde mij weer heel graag begeven in een multimondiaal dorp. Mijn nieuwe werkterrein was allesbehalve wat ik gewend ben bij ARQ Centrum'45. Waar we in Die- men patiënten uit het hele land ontvangen in een comfortabele spreekkamer, moesten wij op het AZC met z'n drieën een klein kantoortje en maar één computer delen. De spreekuurlocatie was een gebouwtje op het terrein van de hangar van de musical *Soldaat van Oranje*. Het AZC ligt net voor de slagbomen van het spectaculaire evenement dat wegens succes keer op keer werd verlengd. Ik vroeg mij dan ook vaak af: zou iedereen die dit grootse spektakel over de Tweede Wereldoorlog bezoekt er weet van hebben dat bij de burens honderden gezinnen verblijven die leven met de gevolgen van oorlog, vervolging en geweld? Weten de bezoekers van de families die uitgeprocedeerd zijn en wachten op een uitzetting?

De patiënten op dit AZC zijn gespannen, depressief en hebben door PTSS weinig kracht om voor hun kinderen te zorgen. Iedereen is continu angstig om midden in de nacht door de politie uit hun bed te worden gelicht om vervolgens in een detentiecentrum terecht te komen, en uiteindelijk per vliegtuig naar het land waar zij ooit uit waren gevlucht terug te keren. Als hun kinderen nog jong en dus volgens de Nederlandse wet leerplichtig zijn, moeten zij naar school. Vele van deze kinderen gaan na de basisschool op het AZC naar een reguliere middelbare school in Katwijk. De meeste van deze kinderen zitten, als zij geen psychische klachten hebben, op HAVO of VWO. Velen halen goede cijfers om hun depressieve ouders blij te kunnen maken.

Dit jaar hield onze samenwerking met het AZC Katwijk op. Ik kijk terug op een zeer intensieve periode waarin ik als sociaal-psychiatrisch verpleegkundige een bijdrage heb kunnen leveren aan het vergroten van de veerkracht van de families. Toch merk ik nu dat het stoppen van ons werk op het AZC een grote impact op mij heeft. Ik heb het gevoel dat ik deze gezinnen aan hun lot heb overgelaten.

Khady Sagna – Sociaal-psychiatrisch verpleegkundige bij ARQ Centrum'45